

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0171 van 20 augustus 2012
in de zaak 2010/0365/SA/1/0340

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Antoon LUST en Jelle SNAUWAERT
kantoor houdende te 8310 Assebroek, Baron Ruzettelaan 27
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED]
2. de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Sabien BATTHEU
kantoor houdende te 8970 Poperinge, Casselstraat 252

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 1 april 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 11 februari 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de eerste tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Poperinge van 27 februari 2008 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de eerste tussenkomen partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van het verbouwen van een berging tot een eetruimte.

De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partijen met betrekking tot de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 21 juni 2010, waarop de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle SNAUWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Sabien BATTHEU, die verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

De verwerende partij, alhoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

De heren █████ vragen met een op 17 mei 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 25 mei 2010 vastgesteld dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partijen tot tussenkomst beschouwd kunnen worden als belanghebbenden, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO, voor de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 25 oktober 2007 (datum van het ontvangstbewijs) dient de eerste tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het regulariseren van het verbouwen van een berging tot eetruimte”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgestelde gewestplan ‘leper-Poperinge’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 16 februari 1990 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg ‘Toekomststraat’, meer bepaald in een zone voor woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 oktober tot en met 28 november 2007, dienen (alleen) de verzoekende partijen een bezwaarschrift in, waaruit hun vrees voor overlast op het openbaar domein blijkt.

Op 19 december 2007 vraagt het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge een afwijking van de voorschriften van het BPA aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, die dit als volgt afwijst op 18 februari 2008:

“ ...

Het afwijkingsvoorstel is niet conform met de formele bepalingen van artikel 49

Het voorstel geeft aanleiding tot een oneigenlijke wijziging van de voorschriften

Het afwijkingsvoorstel betreffende de verdelingsindex tussen hoofd- en nevenbestemmingen kan niet als een afwijking van de afmetingen of plaatsing van een bouwwerk aanzien worden en valt bijgevolg buiten de mogelijkheden van bovenvermelde bepaling.

Het voorstel tast de algemene strekking van het plan aan

Het voorstel brengt de goede ruimtelijke ordening in het gedrang

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge weigert op 27 februari 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij, met als motivering:

“ ...

Het College is wettelijk verplicht de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in zijn advies te volgen en een bouwweigerings af te leveren; dat artikel 49 niet van toepassing is op onderhavig dossier.

...”

Tegen deze beslissing tekent de eerste tussenkomende partij op 25 maart 2008 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In een nota van onbekende datum adviseert de Dienst Vergunningen, sectie ruimtelijke ordening, van de verwerende partij aan de verwerende partij om het beroep ongegrond te verklaren en de aanvraag te weigeren.

Na de hoorzitting op 10 juni 2008 beslist de verwerende partij op 11 februari 2010 het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen, met als motivering:

“ ...

Gelet op het feit dat de aanvraag gelegen is in een BPA, dient deze getoetst te worden aan de voorschriften. Hierin wordt bepaald dat op de percelen slechts een max. bezetting van 60% is toegestaan. Bovendien mag de nevenbestemming niet meer dan 40% van de oppervlakte van de bestemming innemen. De bouwdiepte op het gelijkvloers mag max. 20m bedragen en als dakvorm wordt een zadeldak van min. 35° en max. 45° voorzien.

Conform artikel 49 van het Coördinatiedecreet heeft het schepencollege een afwijkingsvoorstel geformuleerd. Meer bepaald om de nevenbestemming 65% van de

hoofdbestemming te laten innemen, een bouwdiepte op het gelijkvloers van 33.25 m en een lessenaarsdak toe te staan.

Aanvrager haalt aan in zijn beroepschrift dat de vergunning geweigerd omwille van het negatief standpunt van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar betreffende het afwijkingsvoorstel over de verdelingsindex tussen hoofd- en nevenbestemmingen. Er werd geoordeeld dat deze niet vallen onder de afwijkmogelijkheden van artikel 49 van het Coördinatiedecreet.

Voornoemd artikel bepaalt dat enkel kan afgeweken worden voor wat betreft “de perceelsafmetingen, de afmetingen en de plaatsing van de bouwwerken, alsmede de voorschriften in verband met hun uiterlijk”. Deze mogelijkheid werd overgenomen in artikel 4.4.1 Codex.

De voorschriften stellen

- enerzijds dat **een maximale bezetting van 60%** wordt toegestaan;
- anderzijds dat de **nevenbestemming maximum 40% van de oppervlakte van de hoofdbestemming** mag innemen.

De vraag is hoe deze voorschriften moeten geïnterpreteerd worden. De berekeningswijze in het beroepschrift was niet zo duidelijk en volgend op de hoorzitting werd een verdere verduidelijking gegeven van de berekeningswijze.

In de berekening van de dienst werd voor beide voorschriften aangenomen dat het om de **ingenomen grondoppervlakte** ging. Maximaal 60% was bebouwbaar en 40% hiervan mocht gebruikt worden als nevenbestemming.

Door de beroeper werd het voorschrift van 40% nevenbestemming anders geïnterpreteerd en wordt gesteld dat de **oppervlaktes van alle niveaus moeten meegerekend worden**, dit principe kan gevolgd worden omdat de voorschriften van het plan van aanleg deze keuze openlaten en niet gesteund kan worden op een gebruikelijke interpretatie (het betreft dan ook een 20 jaar oud BPA).

De verdeling tussen hoofd- en nevenbestemming wordt inderdaad doorgaans berekend op alle vloerniveaus. Vanuit deze benadering wordt het percentage nevenbestemming opnieuw berekend.

Het betreft in deze een vrij ingewikkelde indeling van kamers en gangen, een nauwkeurige berekening is bijgevolg niet eenvoudig.

Een gedetailleerde en toelichtende berekening werd bezorgd op 25.11.09, vergezeld van een **plan van alle niveau's**, waarbij contour per contour visueel aangegeven wordt welke de oppervlakte van het desbetreffende deel is.

Deze verschillende oppervlaktes, met bijhorende functieomschrijving of letteraanduiding, werden opgeteld, de verhouding tussen de oppervlakte hoofdbestemming (wonen) en nevenbestemming (horeca), waarbij het doel is het ontwerp te toetsen aan het voorschrift van het BPA.

De woning van de uitbater van de zaak, de heer [REDACTED], wonende in het [REDACTED], omvat 14 ruimtes, die in totaal **183,36m²** groot zijn. De ruimtes worden aangegeven op plan, een foto van elke ruimte waaruit het gebruik blijkt toegevoegd. Het gedeelte van de woning boven het café bestaat uit 4 ruimtes, waaronder een zolder en een garage, en beslaat **303.98m²**. Ook hier worden foto's toegevoegd ten bewijze van het residentiële gebruik.

Het handelsgedeelte bestaat uit een café, toiletten en zaaltje van 10.75m bij 5.7m alsook een (vergunde) veranda van 5.8m bij 4.65m.

Opgemerkt moet worden dat het in deze binnenmaten betreft. Anderzijds is het zo dat de bepaling in het BPA geen uitspraak doet over het al dan niet meerekenen van de oppervlakte van de muren, en bovendien de bekomen verhouding enige speling toelaat zoals de cijfers weergeven.

...

Op het architectuurplan is ook **nieuwe bijkomende stenen muur voor de bestaande scheidingsmuur** te zien, deze werd ook uitgevoerd. Daar bij de verbouwing van het toenmalige magazijn de bouwheer te maken had met zeer een oude constructie die scheef was, en de achterliggende ruimte van de buur in die tijd nog niet bewoond was, werd bij de bouw van het zaaltje beslist een nieuwe (bijkomende) muur in snelbouwsteen, op enkele centimeters van de bestaande gemene muur, op te richten. Wat getekend en zichtbaar is op het regularisatieplan, werd dus ook effectief uitgevoerd.

b. Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Het perceel is gelegen in de binnenstad van Poperinge. De omgeving wordt gekenmerkt door dichte bebouwing. In de buurt bevinden zich handelspanden die feestzalen ter beschikking.

Uit het onderzoek blijkt dat, op het moment dat het te regulariseren eetzaaltje gebouwd werd, een **bijkomende stenen muur** voor de bestaande gemene muur opgericht werd (zie ook plan) die op dat moment bovendien slechts paalde aan een paardenstal.

Doordat de toenmalige eigenaar van het belendende perceel, deze aanpalende stal (deel van een totaal complex) omvormde tot leefruimte, mogelijks zonder geluidswerende maatregelen, ontstond in feite door zijn toedoen een vreemde situatie, al werd **nimmer een pv opgesteld** die geluidsoverlast aantoonde.

De situatie veranderde dus mede door de **verbouwing van de aanpalende paardenstal tot woning** waarbij de vraag gesteld kan worden of tijdens de verbouwing van het pand van klager geen bijkomende isolatie werd aangebracht, terwijl beroeper reeds aan zijn zijde een bijkomende stenen muur oprichtte. Deze vaststelling geeft minstens aan dat beroeper niet ter kwader trouw was.

Het is, gezien de historiek, aangewezen een voorwaarde tot bijkomende geluidswerende isolatie op te leggen. Hierdoor ontstaat een scheiding bestaande uit

- De afwerking aan de zijde van de klager
- De oude bestaande gemene muur
- De gemetste bijkomende muur zijde eetzaaltje
- De nu op te leggen bijkomende geluidsisolerende wand van 15 cm

c. Conclusie

*Het betreft een zeer beperkte uitbreiding, in feite is het een berging die verbouwd werd tot eetzaaltje van amper 60m³. Het is een geschikte en bescheiden uitbreiding van een bloeiende horecazaak in Poperinge, waarbij gesteld kan worden dat dit op een **ruimtelijke aanvaardbare wijze** gebeurt.*

*De berekeningen, met voldoende bewijzen aan de hand van genummerde ruimtes, met foto's die het gebruik aangeven, geven aan dat het aandeel van de handelsruimte slechts 38% van het geheel is, dit is mogelijk **binnen de voorschriften van het BPA**.*

*Uit onderzoek blijkt dat, op het moment dat het te regulariseren eetzaaltje gebouwd werd, een **bijkomende stenen muur** voor de bestaande gemene muur opgericht werd (zie ook plan) die op dat moment bovendien slechts paalde aan een paardenstal. Doordat de toenmalige eigenaar van het belendende perceel deze aanpalende stal omvormde tot leefruimte, ontstond in feite door zijn toedoen een vreemde situatie, al werd **nimmer een proces verbaal opgesteld** dat geluidsoverlast aantoonde.*

De vergunning kan dan ook verleend worden onder de volgende voorwaarde:

- *De gemene muur met de achterbuur, volgens plan met een binnenafmeting van 549 cm, zal bijkomend geluidswerend geïsoleerd worden door middel van een vrijstaande wand in gyproc, waaronder eventueel multiplex, op metalstud. De wand zal in totaal 15 cm dik zijn, volledig opgevuld met rotswol.*

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij en de tussenkomenende partijen betwisten de tijdigheid niet, maar de Raad onderzoekt ambtshalve of het beroep tijdig werd ingesteld.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing op 4 maart 2010 werd aangeplakt, maar dit blijkt uit geen enkel document, ook niet uit het door de verwerende partij neergelegd administratief dossier.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing met een op 2 maart 2010 gedagtekende brief verzonden aan de tussenkomenende partijen, die deze beslissing dus ten vroegste op 3 maart 2010 hebben kunnen aanplakken.

De verzoekende partijen hebben dan ook zeker tijdig (binnen een termijn van 30 dagen na de eerst mogelijke datum van aanplakking) beroep ingesteld bij aangetekende brief van 1 april 2010.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partijen kunnen beschouwd worden als belanghebbenden, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

In hun inleidend verzoekschrift maken de verzoekende partijen immers voldoende aannemelijk dat zij zowel rechtstreekse als onrechtstreekse hinder en nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing, meer bepaald geluidshinder en de aantasting van hun gezondheidstoestand en het leefklimaat.

Bovendien omschrijven zij de aard en de omvang van deze hinder en nadelen voldoende concreet en is het niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan met de realisatie van de werken die door de bestreden beslissing worden vergund.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

2. *Er kan niet aan getwijfeld worden dat verzoekers voldoende ernstige middelen aanvoeren die later de vernietiging van het bestreden besluit kunnen verantwoorden (infra).*

3. *Ook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ligt in casu voor de hand. Het uitbaten van een feestzaal waar geregeld gedanst wordt en die tegen de woning van verzoekers aan werd gebouwd, veroorzaakt evident grote hinder en overlast. Deze geluidshinder wordt door de verwerende partij overigens (tot op zekere hoogte) erkend, daar zij in haar besluit een voorwaarde oplegt die de geluidshinder zou moeten matigen. De veroorzaakte overlast door café- en dansgelegenheden is volgens de Raad van State daarenboven van algemene bekendheid (R.v.St. 9 november 2004, nr. 137.096). De nacht- en weekendrust van verzoekers wordt dan ook op bestendige wijze aangetast met vanzelfsprekende gevolgen voor hun gezondheidstoestand en hun leefkwaliteit.*

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State kan geluidshinder inderdaad een nadeel veroorzaken (R.v.St. 28 juni 2001, nr. 97.242). Dit nadeel bestaat dan in de weerslag op de gezondheid van de verzoekers (R.v.St. Beckers e.a. 10 augustus 2001, nr. 98.248; RvSt. Meys e.a. 13 januari 2003, nr. 115.290). Het is evident dat die weerslag, eenmaal ondergaan, niet eens meer te herstellen valt, zodat zulk nadeel meer dan moeilijk te herstellen is.

De schorsing van het bestreden besluit kan dit MTHEN voorkomen en is noodzakelijk aangezien het bestreden besluit het stakingsbevel d.d. 26 oktober 2009 (stuk 13) opheft.

De schorsing van de regularisatievergunning die op heden bestreden wordt kan er aldus voor zorgen dat verzoekers lopende de procedure voor uw Raad geen verdere gezondheidsschade oplopen.

...

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

In casu beperken verzoekende partijen zich tot het aanhalen van een arrest van de Raad van State (R.v.St., 9 november 2004, nr. 137.096) waarin de Raad zou gesteld hebben dat de veroorzaakte overlast door café- of dansgelegenheden van algemene bekendheid zou zijn en besluiten zij daaruit dat de nacht- en weekendrust van verzoekers dan ook op “bestendige wijze wordt aangetast met vanzelfsprekende gevolgen voor hun gezondheidstoestand en hun leefkwaliteit.”

De deputatie is ten zeerste gegriefd door deze stelling. Niet alleen heeft de Raad van State deze conclusie niet in zijn algemeenheid doorgetrokken, zo leert een eenvoudige nalezing van het aangehaalde arrest, bovendien zijn beide dossiers geenszins te vergelijken: in het aangehaalde arrest ging het om een dansgelegenheid voor ongeveer 200 personen en openingstijden die voor een belangrijk deel van de week de volledige nacht omvatten. Uit deze “ specifieke kenmerken” (sic) stelde de Raad van State dat “geredelijk kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster een risico op ernstige aantasting van haar woon- en leefkwaliteit bestaat, niet alleen door geluidshinder van elektronische versterkte muziek, maar ook door allerlei vormen van hinder die met de exploitatie van een inrichting als deze gepaard gaan, en die door verzoekster worden omschreven.” De vergelijking is zonder meer lachwekkend.

Verzoekende partijen vergelijken appels met citroenen. Verzoekende partijen verzuimen aan te tonen dat het aangehaalde nadeel ernstig is. Meer nog: verzoekende partijen beperken zich tot het aanhalen van rechtspraak, maar verzuimen aan te tonen waarom de vergunning een weerslag zou kunnen hebben op hun gezondheid. Het formuleren van een aantal gemeenplaatsen kan nooit aanvaard worden als moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

...”

De tussenkomen partij voegen hier nog aan toe:

“ ...

1) Verzoekers roepen in dat dhr. [REDACTED] en mevr. [REDACTED] falen in hun bewijslast van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, en dit o.w.v. de volgende redenen:

a. M.b.t. het vooraf bestaan van de toestand:

Verzoekers beklemtonen dat de verbouwingswerken zijn gestart en beëindigd in juli 1999, d.i. bijna 11 jaar geleden. Sindsdien wordt de zaal privé verhuurd, en dit sporadisch.

Toen dhr. [REDACTED] en mevr. [REDACTED] in 2005 hun eigendom aankochten in het [REDACTED] te Poperinge, dienden zij zich er voorafgaandelijk ervan te vergewissen dat het [REDACTED]:

➔ een schoolstraat is waar jongeren 's morgens, 's middags en 's avonds van en naar school rijden, en vaak ook blijven hangen;

→ het [REDACTED] een straat is met 2 horecagelegenheden, enerzijds café 't [REDACTED] (met privézaal) en anderzijds de feestzaal [REDACTED], eigendom van het ACV, waar feesten en fuiven worden georganiseerd voor een 300-tal personen.

Verzoekers verwijzen o.a. naar hun stavingstuk 9, d.i. een uittreksel uit De Flapuit van 2008 waarin een overzicht wordt gegeven van de verschillende panden in het [REDACTED].

Dhr. [REDACTED] en mevr. [REDACTED] behoren waarschijnlijk tot de jongste bewoners, die dan nog als enige een procedure lopende hebben tegen verzoekers.

Zij dienen zich te schikken naar de vooraf bestaande toestand en kunnen niet eisen dat in de straat alle activiteit en het 'goede leven' waarvoor Poperinge bekend staat, wegvalt.

b. M.b.t. de plaatsgesteldheid van het [REDACTED]:

Verzoekers benadrukken nogmaals dat hun zaal slechts sporadisch privé wordt verhuurd. Naast hun zaal is er ook de feestzaal [REDACTED], waar veel fuiven worden georganiseerd. De jongeren, die deze fuiven bezoeken, maken waarschijnlijk wel eens lawaai en parkeren vaak ook in het doodlopend straatje nabij de woning van dhr. [REDACTED] en mevr. [REDACTED]. Het is dan ook verre van bewezen dat de overlast, die wordt voortgehouden, afkomstig is van de bezoekers van het zaaltje van verzoekers.

c. M.b.t. het gebrek aan objectief bewijs:

Verzoekers stellen vast dat er in dit dossier geen enkel objectief bewijs voorligt van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Er zijn geen geluidsmetingen die voorhanden zijn, geen vaststellingen door bevoegde diensten. Enkel éézijdige verklaringen en brieven van tegenpartijen.

...

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat dit begrip, voor de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, op dezelfde wijze mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De bestreden beslissing is een regularisatievergunning en de werken waarvoor de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning verleent, zijn reeds uitgevoerd.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, die gericht is op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, is zonder meer doelloos: de nadelen die de verzoekende

partijen menen te lijden, en die al weinig concreet en precies geformuleerd zijn, kunnen er immers niet (meer) door voorkomen worden.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorig onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de uitspraak ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 20 augustus 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

 met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Katrien VISSERS

Eddy STORMS